

249. Vijfde Gouds dictee (auteur: Jolande Deuss)

Joie de vivre

Ik word wakker van de regen, raak langzaamaan verstrikt in ingewikkelde gedachtegangen en denk aan mijn bureau dat dichtgeslibd was onder een zootje paperassen, cd'tjes, honderd en een kattebelletjes en wat dies meer zij, waardoor ik al bekaf was voor ik iets gedaan had, me ten slotte niet meer herinnerend dat ik zojuist tweeënhalve week met vakantie was geweest.

Ternauwernood uit bed, met nog moeë benen, ga ik de straat op en fiets op mijn elfendertigste de rechttoe-rechtaanroute richting stad, werktuiglijk andere fietsers vermijdend, mijn regenjack aan omdat er zo-even onweer was voorspeld.

Vlak voor de stad, als het stoplicht op rood springt, manoeuvreer ik balorig de santenkraam voorbij zonder te accelereren, gebruikmakend van een in de loop der jaren opgebouwde ervaring, terwijl de weifelaars dicht bij het trottoir me verbouwereerd nakijken, zonder twijfel te laat om mijn voorbeeld te volgen: zo moet Mozes zich gevoeld hebben toen hij de Rode Zee doortrok.

Eenmaal in de stad loop ik een professionele fotowinkel binnen, ogenschijnlijk accuraat in het maken van pasfoto's, en als ik aan de beurt ben, moet ik in een klein hokje plaatsnemen op een te lage kruk, enigszins van opzij van iets kijken en tegelijkertijd het hoofd in een krankjorumme stand houden, praktisch iets boven of buiten de macht van mijn nek, geestelijk en fysiek in de conditie van een beduusde kip die halsoverkop uit een sloot is opgevist, waarna de dienstdoende fotograaf laconiek vraagt of het mogelijk is dat ik wat relaxter kijk.

Gedesoriënteerd bereik ik de markt, waar ik met mijn mond halfopen en een glazige blik in mijn ogen als een klassieke domoor blijf kijken naar een bijdehante gladjaker die met veel bravoure geëmailleerde koeken- en roestvrijstalen pannen probeert te slijten, maar zodra hij me rechtstreeks aankijkt, schud ik wakker uit mijn lethargische conditie en maak me ijlings uit de voeten.

Bij een drukke groentekraam schuift een vrouw, die na mij kwam aanlopen, zonder gêne naar voren, behendig gebruikmakend van de drukte, maar als ik dat niet over mijn kant laat gaan, krijg ik onverwachts bijval van een man vlakbij, nota bene een gepiercete en getatoeëerde patjepeeër.

In een kakofonie van lawaai rijd ik uptempo de stad uit, rechtstreeks naar huis, waar het me een eldorado lijkt om te zijn, in een zee van tijd, zonder besognes, gerieflijk in de schaduw op een ligstoel in de tuin, bijvoorbeeld luisterend naar het zoemen van de insecten, ten enenmale gelouterd door het inzicht hoe onbelangrijk goedbeschouwd dit aardse was.